

La crònica literària de la setmana

El gen de les revistes

SUPERGLÚ
Llúcia Ramis
 Barcelona

La foto de portada podria pertànyer al festival de Woodstock, l'agost de 1969. Joves asseguts a terra aixequen una pancarta amb el símbol de la pau. En realitat són manifestants del 15-M, perquè hi ha coses que no canvien malgrat que passin quatre dècades. El temps continua igual de confús. El titular, en vermell i negre sobre blanc, és "Re-volvemos!". És a dir, la revolta torna una altra vegada. Ara que s'ha posat de moda l'all negre, *Ajoblanco* irromp un altre cop (i ja en van tres), després d'una absència de desset anys. Diu el fundador, Pepe Ribas, que la idea és recuperar la il·lusió, la passió i el diàleg, per posar fi a "aquests odís que estan ressorgint".

Ho fa a la seu de la revista, un local al barri de Gràcia que comparteixen amb els artistes activistes del col·lectiu Enmedio. S'ofereix un esmorzar als periodistes: entrepans, brioiços, síndria i cireres. Exposades a la paret, antigues portades qüestionen "Por qué España no és una democràcia" (corria el mes de maig del 1994) o reivindicuen que "Todos somos Marcos", referint-se al subcomandant.

La revista porta la contracultura a la sang. L'evolució (o revolució) la porta en els seus orígens. Si bé els nous redactors són gairebé tots *millennials*, i a l'equip s'hi ha incorporat Carolina Espinoza, el dissenyador és el mateix de fa 41 anys, i el maquetador, el que hi havia en fa vint. "És que costa trobar professionals del paper", apunta Ribas. El paper és a l'ADN de la capçalera. La gran diferència amb el suport digital és que cada versió es repassa diverses vegades, tant pels redactors com per l'editor, Fernando Mir, també fundador veterà. El resultat és molt *ajoblanco*, segons els seus creadors. El tiratge és de 50.000 exemplars, que es distribuiran per quioscos, llibreries, benzineres, estacions, aeroports. I sense una sola pàgina de publicitat.

Els vells temps no existeixen. L'ésser humà es fa sempre les mateixes preguntes, forma part de la seva essència. Diu Ribas que *Ajoblanco* ens va canviar la vida als

XAVIER CERVERA

INMA SAINZ DE BARANDA

ALEX GARCIA

anys setanta, també als noranta, i toca que ho faci ara. Esclar que, per canviar vides, hi ha nous mètodes, com va explicar Siddhartha

"¿Arribarà un moment que el fet de ser més baix que la mitjana es consideri una malaltia i mereixerà tractament?"

Mukherjee en les ja clàssiques *Converses a La Pedrera*. Però és urgent un debat social per determinar en quins casos s'ha de manipular o no el genoma humà, per-

què no es faci segons l'únic criteri dels qui porten bata blanca.

L'Acadèmia Americana de les Arts i les Ciències ha acceptat la teràpia genètica en els casos de sofriment extraordinari, i només si es dona una relació causal forta entre el gen i el seu impacte. Però llavors, qui estableix el que és un "patiment extraordinari"? I, pregunta l'autor a la periodista Milagros Pérez Oliva. ¿Arribarà un moment que el fet de ser més baix que la mitjana es consideri una malaltia, o una anormalitat, i mereixerà tractament genètic per corregir-ho? ¿Passarà el mateix amb el quocient intel·lectual, o el color de la pell? On marcarem el límit? I si posam fi a la diversitat, no

acabarem amb l'evolució? Al capdavall, eliminariem la primera norma de la supervivència: l'adaptació al medi. La naturalesa és brutal, incontrolable. "L'evolució adora els monstres", diu Mukherjee, "però els humans ens creiem millors que l'evolució".

Al públic hi ha Isabel Martí, que ha publicat en català el tercer llibre de l'oncòleg i professor a Colúmbia, *El gen: una història íntima*. També hi ha Miguel Aguilar, que l'ha publicat en castellà a Debate. Hi ha molts estudiants atents. I Antoni Munné, Maria Lynch, Xavier Rubert de Ventós. El filòsof Michael J. Sandel era a la Conselleria Presidencial sobre Bioètica durant l'administració de George

W. Bush. El seu últim treball es titula *Contra la perfecció*. Defensa l'acceptació del destí sense alterar-lo. Mukherjee recupera una idea seva. A diferència del que passa amb les parelles o els amics (que triam per la seva manera de ser), l'amor dels pares cap als fills no depèn de les virtuts que tinguin. Per tant, si dissenyam els nostres fills "a la carta" perdrem aquest amor incondicional. La condició serà que responguin a allò que n'esperam.

Ser o no ser revista, aquesta és la qüestió. Què deu tenir ella que no tenen els altres? Si l'evolució adora els monstres i la revolució els combat, si en l'origen es troba l'essència, i d'aquí

surt la força per ressorgir de les cendres socials, com ha fet *Ajoblanco*, si tot torna, llavors les revistes són un emblema. Aquest mes sortia el primer número en paper del digital cultural *Núvol*. Mentrestant, la *Càñamo* fa vint anys. I al Collage, centre educatiu en anglès que Emilie Delcourt dirigeix des del 2005 al carrer Sant Salvador, es presenta *Parenteses*, un magazine literari en aquest idioma. La idea és donar espai a la comunitat d'autors anglòfons amb alguna vinculació amb Barcelona, així com a d'altres en català i castellà. Al *first issue* hi ha, per exemple, Jordi Carulla, la salvadorenca Tania Pleitez, el càntabre José Ramón Ayllón, i Josep Pedrals, que llegeix un poema davant d'una aula plena d'assistents que, al final, s'aniran a recitar alguns inèdits amb els altres editors de la publicació: Harriet Sandilands, Valerie Coulton i Edward Smallfield. Hi ha cava, vi, patates, fruita seca, olives, cireres. Fa calor. I em pregunto si, com l'amor als fills, l'amor a la cultura no es deu dur també en els gens.●

Estrella.

El metge i genetista Siddhartha Mukherjee, premi Pulitzer, a la Pedrera dimarts passat, on va exposar les seves teories sobre els gens

'Ajoblanco'.

Fernando Mir, Pepe Ribas, J. A. Álvarez, Jordi Busi i Marta Bassols dilluns a la presentació de la nova etapa de la llegendaria revista cultural barcelonina

Més paper.

Emilie Delcourt, Harriet Sandilands, Valerie Coulton i Edward Smallfield, editors de la revista *Parenteses*, pensada per a la comunitat anglòfona de Barcelona

XIX FESTIVAL DE MÚSICA CLÀSSICA SANTA FLORENTINA

Nits d'agost 2017
 Castell Jalpí (Arenys de Munt)

 Venta de
 entrades en:

 Palau de la
 Virreina

LA VANGUARDIA

 Castell Jalpí
 SERHS

MEREL QUARTET & DANIEL BLANCH
12/8
 sáb.

F. SCHUBERT
 La muerte y la doncella
DVOŘÁK